

Una magnífica traducció

Miquel Desclot ha realitzat en el recull de poemes 'Saps la terra on floreix el llimoner?' unes excel·lents traduccions de poemes de Dante, Petrarca i Michelangelo que permeten al lector en català de gaudir de totes les bondats literàries de la millor lírica del Renaixement.

POESIA

MIQUEL DESCLOT
Saps la terra on floreix el llimoner?

Edicions Proa
Col·l. "Óssa Menor"
Barcelona, 1999

172 pàgines 2.200 ptes.

Una de les més agradables sorpreses poètiques de l'any és, al meu entendre, *Saps la terra on floreix el llimoner?*, un llibre on es recullen les traduccions fetes per Miquel Desclot de poemes de Dante, Petrarca i Miquel Àngel. George Steiner diu que les traduccions dels bons clàssics esdevenen un guany per a la literatura que els fa seus, perquè el "antic són encara novetats". Quan llegim clàssics ens adonem que la seua plusvàlua de sentits és tanta que, tot i que hem perdut una percepció immediata dels grans textos, en aqueixes obres que han decidit l'alfabet poètic de les nostres emocions es generen i s'afegeixen noves emocions i lectures. Tot traductor sap que el seu treball comporta una pèrdua de sentits respecte a l'original, però també sap que una bona versió n'és una lectura i una manera plausible de llegir un autor. Les versions de Miquel Desclot sacrifiquen detalls de l'original a fi de poder conservar la rima i la mètrica. Amb tot s'allunya poc de l'original, quan és inevitable, i el poema manté sempre el sentit de l'autor. Els entrebancs han estat resolts gràcies al recurs de certs arcaïsmes i sobretot a la perícia poètica pròpia d'un líric *tout court* com ho és Miquel Desclot. El resultat és, al capdavant, molt bo. I mentre llegia poques vegades he tingut la sensació d'estar llegit

una traducció, sinó simplement poesia, poesia en estat pur.

Obrin el llibre les cançons i sextines dels potents *rims pedrosos*, de Dante, una diatriba contra una dama displicent. Un escenari gèlid i una natura inhòspita, un estil eixut i greu condueixen aquest esclat de passió sensual i violenta que arriba fins a l'odi. I el tanca els sentits versos de Miquel Àngel, sorgits d'una

ARXIU

profunda maduració, d'un neguit malenconiós, amarat de preocupacions morals i religioses. El gruix del llibre havia de recaure, inevitablement, en una àmplia i acurada selecció de poemes —83 en total, entre sonets, sextines i cançons— que reflecteix molt bé la multitud de impulsos que conté el polifònic *Cançoner* de

Petrarca: la celebració de la delicada bellesa física i espiritual de l'amada, les friccions entre el desig carnal i les aspiracions religioses, les diferents manifestacions del dolor, l'agut sentit del pas del temps, un cant emotiu a Itàlia... El que commou de Petrarca és el refinament i la intensitat amb què explora els sentiments previsibles d'un enamorat desenganyat, escandits en un vers nítid, precís, de frasseig rotund i modulats amb una melodia sinuosa i refinada.

L'alta qualitat de la traducció de Desclot és una garantia per gaudir de les bondats literàries de tres grans poetes del Renaixement italià. **Francesc Calafat**